

**ЗБОРНИК ПРЕСУДА
ПРЕКРШАЈНИХ СУДОВА**

Број 4

Београд, јун 2012.

Издавач:

Удружење судија прекршајних судова Републике Србије,
Хаџи Проданова 11,
Београд

Уредник:

За Удружење судија прекршајних судова РС Мирослав Јањетовић,
судија Вишег прекршајног суда у Београду

Тираж:

600 ком

Штампа:

АТЦ, Београд

Београд, 2012.

1.

Битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл. 234.ст.1. тач. 7. и тач. 15. Закона о прекршајима као разлог за укидање пресуде којом је окривљена ослобођена кривице за прекршај из чл. 60.ст.1.тач.13. Закона о порезу на додату вредност.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљена П.Е. ослобођена је кривице због пркршаја из чл. 60.ст.1.тач.13. Закона о порезу на додату вредност, јер постоје околности које искључују прекршајну одговорност окривљених, а трошкови прекршајног поступка падају на терет првостепеног суда.

Жалбом се првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба прекршајног поступка, повреде одредаба материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о прекршајним санкцијама, истичући да подносиоцу захтева није омогућено изјашњење по чл.211.ЗОП-а, утолико пре што се погрешно утврђује да је у питању правно лице, већ је предузетник, власница трговинске радње, која за своје обавезе одговара целокупном имовином. Осим тога, суду није пружен ниједан веродостојан доказ од стране пореског обвезника да ли је за време блокаде рачуна вршено било које плаћање, односно да су постојала средства која су могла послужити за деблокаду рачуна и уплату предметне обавезе. Истиче се аналитички преглед задужења и уплата са обрачуном камате за период од 01.01.2010. – 01.01.2011. године по коме се утврђује да је окривљена по наведеним изводима вршила уплате, што указује да пред судом није на несумњив начин утврђена немогућност плаћања ПДВ-а у законском року, јер је окривљена у спорном периоду обављала делатност, предлажући да се оспорена пресуда укине ради поновног одлучивања, а у прилогу се прилаже аналитички преглед задужења и уплата за наведени период

Ценећи наводе у жалби, побијаној пресуди и разматрајући остале списе предмета, Виши прекршајни суд налази да је жалба основана, јер се првостепена пресуда заснива на битној повреди одредбе прекршајног поступка, а у вези чл.234.ст.1.тач.7. и 15.ЗОП-а, што је последично утицало и на непотпуно и погрешно утврђено чињенично стање, тако да за сада оспорена пресуда има недостатака због којих се не може са си-

гурношћу испитати, а у вези чега другостепени суд пази и по службеној дужности сходно овлашћењу из одредби чл.241.ст.1.тач.1. ЗОП-а.

Основано се наводима у жалби истиче да је првостепени суд погрешно када је дао разлоге за ослобађајућу пресуду у смислу примене Закона о платном промету, у контексту оцене пословања окривљене као правног лица, иако се ради о предузетници, односно власници трговинске радње. Осим тога, код примене Закона о платном промету нису наведене конкретне одредбе које би оправдале налажење првостепеног суда да постоји фактичка и правна немогућност плаћања пореских обавеза због блокаде рачуна.

На тај начин нема разлога о одлучној чињеници која би оправдала утврђење околности које искључују прекршајну одговорност окривљене, чиме за сада нису били успуњени услови за доследну примену одредбе чл.218.ст.1.тач.2. ЗОП-а.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 8660/12, од 20.03.2012. год.)

2.

Прекршај из чл. 296. у вези чл. 292.ст.1.тач.3. Царинског закона

Образложење:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени М. З. оглашен је кривим због прекршаја из члана чл.296. у вези чл.292.ст.1.тач.3. Царинског закона и осуђен је на плаћање новчане казне у износу од 40.000,00 динара, изречена му је и заштитна мера одузимања предмета прекршаја са подацима ближе описаним у изреци првостепене пресуде, а обавезан је и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од 700,00 динара.

Жалбом браниоца окривљеног, првостепена пресуда се побија због погрешне оцене доказа, јер је цењен само исказ полицијског инспектора П.З., који се заснива на предпоставци, с обзиром да нема никаквих доказа да је окривљени вршио било какву преправку на бројевима шасије, нити да је вршио заваривање са других возила исте марке. Суд је требао да цени уговор са Ј. Т., јер по овом уговору из 2007. годи-

не бројеви шасија и мотора одговарају бројевима који су пратили даљу продају возила. Ј. Т. је дошао у посед возила од С. С. из Београда по уговору бр.209/7, па није јасно како је окривљени могао да преправи бројеве возила који су у саобраћајној дозволи били исти према тренутку прибављања возила. Требало је бити саслушана С. С. из Лештана. Посебно се истиче да је вођен кривични поступак против окривљеног који је обустављен, јер није могло бити утврђено да је управо окривљени секао лим шасије, те се прилаже копија уговора бр. 209/07 по којем је продавац Ј.Т. стекао својину на возилу које је продао окривљеном, предлажући да се преиначи ожалбена пресуда и окривљени ослободи прекршајне одговорности.

Ценећи наводе у жалби, побијаној пресуди и разматрајући остале списе предмета, Виши прекршајни суд налази да је жалба основана, јер је првостепени суд донео пресуду која се заснива на битној повреди одредбе прекршајног поступка, предвиђене у одредби чл.234.ст.1.тач.15. ЗОП-а, а у вези чега и другостепени суд пази по службеној дужности сходно овлашћењу из одредбе чл.241.ст.1.тач.1. ЗОП-а, што је последично утицало на погрешно утврђено чињенично стање, тако да за сада оспорена пресуда има недостатака због којих се не може са сигурношћу испитати.

Наиме, основано се жалбом браниоца указује да је неправилно првостепени суд утврдио за окривљеног да је наварио део лима са FIN ознаком у шасији одузетог возила, јер то у прекршајном поступку није доказано, нити је овај део радње извршења прекршаја предмет законског обележја бића прекршаја који се ставља на терет окривљеном.

Другим речима, непотребно је у објективном идентитету бића прекршаја уносити део животног догађаја који је карактеристичан за вршење кривичног дела фалсификовања исправе из чл.355. КЗ-а, што је противно и прокламованом начелу о презумцији невиности за сва кажњива дела по прописима РС-а.

Осим тога, оспорена пресуда противречна је садржини исправа у списима предмета, а у смислу субјективног идентитета бића прекршаја који се ставља окривљеном на терет.

Другим речима, првостепеном пресудом утврђено је да је окривљени М. З. продао Џ. М. из Пирота предметно возило, иако по приложеном купопродајном уговору бр.104/2010 од 28.09.2010. године окривљени уопште нема својство продавца, већ његова супруга М. А., која је по овом правном послу предметно возило продала купцу Џ. М., која је у овом поступку саслушана у својству сведока и од које је возило привре-

мено одузето по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Пирот ПУ 1432/10 од 13.10.2010. године.

С тим у вези, противречан је и део изреке првостепене пресуде по којем се окривљеном изриче заштитна мера одузимања предмета прекршаја, односно возила ближе описаног у изреци побијане пресуде, а имајући у виду да од М. З. уопште надлежни орган није ни привремено одузео возило, да би се против њега и изрицала заштитна мера одузимања предмета прекршаја.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду примедбе овог суда, те ће на поуздан начин утврдити субјективни идентитет бића прекршаја, односно активну процесну легитимацију, полазећи од поднетог иницијалног акта овлашћеног подносиоца, а сходно одредби чл.215. ст.1. ЗОП-а, цениће и уговор о купопродаји возила које је на основу потврде о привремено одузетом предмету одузето, а ради правилног одлучивања и о заштитној мери одузимања предмета прекршаја, при чему ће, зависно од резултата доказивања кривице за предметни прекршај, имати у виду и одредбу чл.48.ст.6. и чл.206.ст.1. ЗОП-а и одредбу чл.298.ст.4. Царинског закона, те евентуално донети и посебно решење о заштитној мери, дајући адекватне разлоге за то, у том правцу провести одређене доказне радње, па након тога донети одговарајућу одлуку у смислу одредби чл.222. у вези чл.81. и чл.84.ЗОП-а.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж. 8513/12, од 20.03.2012. год.)

3.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање као разлог за укидање пресуде којом је окривљена оглашена кривом за прекршај из чл.11.ст.2. Закона о јавном реду и миру.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени С. Д. оглашен је кривим због прекршаја из чл.6 ст.3 Закона о јавном реду и миру и осуђен на плаћање новчане казне у износу од 8.000,00 /осамхиљада/ динара, окривљени Б. М. оглашен је кривим због прекршаја из чл.6 ст.3 истог закона и осуђен на плаћање новчане казне у износу од 5.000,00 /петхиљада/ динара и окривљена Килибарда Љиљана оглашена је кривом због прекршаја из чл.11 ст.2 Закона о јавном реду и миру и осуђена на новчану казну у износу од 5.000,00 /петхиљада/ динара. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова прекршајног поступка, у износу од по 1.000,00 /хиљаду/ динара.

Према стању у списима предмета, у првостепеном поступку саслушани су окривљени и саслушани сведоци Р. З. и С. Д., на основу чега је донета одлука као у изреци побијане пресуде. Из изведених доказа прозилази да се окривљени С. Д. и Б. М. у поступку нису изјашњавали на околност да ли су пре доласка у СУР „ЈЖ“ конзумирали алкохол и да ли их је, по доласку, окривљена К. Љ. служила алкохолним пићима. Такође, сведок С. Д. није дао изјаву на ове околности, а из изјаве сведока Р. З. не може се утврдити да ли су гости, којима је окривљена служила пиће, били у пијаном стању. Имајући у виду овако изведене доказе, основано се, по оцени овог суда, у жалби указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Из наведеног разлога Виши прекршајни суд је донео одлуку да се, применом чл.244 Закона о прекршајима, побијана пресуда укине у односу на жалиоца и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, у коме ће првостепени суд поново саслушати окривљене и сведока С. Д., по потреби суочити их са окривљеним и извести и друге доказе, правилно ценити доказе, те на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, донети нову, на закону засновану одлуку.

(пресуда Вишег прекршаног суда Прж.6426/12, од 15.05.2012. год.)

4.

Погрешно и непотпуно утвђено чињенично стање као разлог за укидање пресуде којом је окривљени оглашен кривим за прекршај из чл.331.ст.1.тач.10. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени С. И. оглашен је кривим због прекршаја из чл.331 ст.1 т.10 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, и осуђен на новчану казну у износу од 15.000,00 /петнаестхиљада/ динара, са обавезом плаћања трошкова прекршајног поступка у износу од 1.000,00 /хиљаду/ динара. Окривљеном је изречено 6 /шест/ казних поена, сходно чл.335 ст.1 т.20 ЗОБС-а на путевима, као заштитна мера забране управљања моторним возилима у трајању од 3 /три/ месеца, сходно чл.338 ст.1 т.13 истог закона.

Против првостепене пресуде окривљени С.И. благовремено је изјавио жалбу из свих законских разлога, наводећи да је пресуда неодржива по свим жалбеним основима, јер се заснива на изјави саслушаног сведока М. Д., међутим из исказа овог сведока произилази да је изјавио да се не сећа наводног прекршаја од 13.09.2010. године, али да обзиром да су овлашћена службена лица навела њега као сведока, као и да стално пролази том релацијом својим аутомобилом, вероватно се прекршај догодио на начин како је то описано у захтеву. Сматра да је нелогично заснивати пресуду на оваквој изјави. Такође сматра да је исказ службеног лица нелогичан и нетачан, обзиром да је у то доба године и у то доба дана, када је прекршај учињен, немогуће да један просечан човек са удаљености од 300-400 метара може визуелним путем утврдити да ли је претицање возила започето на пуној или испрекиданој линији. Наводи да је поднео Представку на рад службеног лица Полицијској управи у Прокупљу, коју је на молбу радника ПУ Прокупље повукао, како наведено службено лице не би сносило озбиљније последице, али је ипак повучено са места контроле саобраћаја. Истиче да је сведок кога је предложио за саслушање, лице које је било у свом возилу иза његовог возила, те је исти очевидцац целе ситуације, а не сувозач у аутомобилу окривљеног, како је то представило службено лице. Предлаже укидање пресуде и враћање предмета на поновни поступак.

Жалба је основана.

Виши прекршајни суд је размотрио жалбу, ожалбену пресуду и остале списе предмета, па је утврдио да није захваћена повредама због којих би морала бити укинута по службеној дужности, али је, испитујући побијану пресуду у односу на утврђено чињенично стање, суд нашао да чињенично стање није потпуно ни правилно утврђено.

Према стању у списима предмета констатује се да је првостепени суд донео одлуку на основу изјаве окривљеног, који је негирао извршење прекршаја, изјаве сведока М. Д., изјаве сведока полицијског службеника М. С., Записника о извршеној контроли учесника у саобраћају од 13.09.2010. године, који је окривљени потписао са примедбом да није тачно и да то може да посведочи Н. Н. из Куршумлије, па је на основу тако утврђеног чињеничног стања донета одлука о прекршајној одговорности окривљеног.

Увидом у списе утврђује се да је окривљени негирао извршење прекршаја, а да је сведок М. Д. дао изјаву која је заснована на претпоставкама, односно није са сигурношћу потврдио да га је окривљени претекао возилом на начин описан у захтеву за покретање прекршајног поступка. Из изјаве полицијског службеника М. С. не може се утврдити са које удаљености је уочио вршење радње претицања од стране возача возила марке „BMW“, те се на основу овако изведених доказа чињенично стање у конкретной прекршајној ствари не може сматрати потпуно и правилно утврђеним, а на шта се основано указује и у жалби окривљеног. Окривљени је у жалби објаснио да се сведок Н. Н. кретао својим возилом иза његовог возила, те из свих наведених разлога овај суд налази да је неопходно извести и друге доказе како би се потпуно и правилно утврдило чињенично стање и донео одлуку да побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.14156/12, од 25.05.2012. год.)

5.

Постоји повреда права на одбрану окривљеног из чл. 234.ст.2. Закона о прекршајима, уколико на записнику о саслушању окривљеног није унета изјава окривљеног у вези поуке на право на употребу матерњег језика.

Из образложења:

Према изреци првостепене пресуде окривљена И. С. Ф. из Темишвара, Румунија, оглашена је кривом, због прекршаја из чл.63 ст.1 тач.11 и чл.62 ст.1 тач.12 Закона о девизном пословању и чл.67 ст.1 до чл.70 Закона о спречавању прања новца и финансирања тероризма, осуђена је на новчану казну у износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара и обавезна је да плати паушал прекршајног поступка у износу од 1.000,00 (хиљаду) динара. Окривљеној је изричена заштитна мера делимично одузимање предмета прекршаја, па је износ од 3.000,00 евра (трихиљаде) евра одузет од окривљене као предмет прекршаја а износ од 7.000,00 (седамхиљада) евра је враћен окривљеној. Након правоснажности ове пресуде повраћај новца ће извршити Министарство финансије-девизни инспекторат уплатом на девизни рачун именоване а одузети новац биће уплаћен у корист Буџета Републике Србије.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљене. У жалби наводи да је у поступку учињена битна повреда одредаба поступка која се огледа у томе што је окривљеној повређено право на одбрану. Окривљена није поучена о праву на употребу румунског језика, није ангажован преводилац на румунски, а окривљена не зна српски језик и зато није могла да се адекватно изјасни о ономе што јој се ставља на терет.

Основано се жалбом истиче да је суд у првостепеном поступку повредио право окривљене на одбрану. Према чл.86 ст.2 Закона о прекршајима окривљени има право да при извођењу појединих радњи у поступку или на усменом претресу употребљавају свој језик, у ставу 3 истог члана, ако се радња у поступку односно усмени претрес не води на језику тог лица, обезбедиће се усмено превођење онога што то лице или други износи и према ст.4 истог закона, о праву на превођење поучиће се лице из ст.2, које се може одрећи тог права. У записнику ће се забележити дата поука и изјава учесника.

Из доказа у списима, окривљена јесте упозорена на право на употребу матерњег језика, али у записнику није унета њена изјава у вези ове поуке, чиме је суд поступио противно наведеним одредбама Закона о прекршајима, учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из чл.234 ст.2 Закона о прекршајима и повредио право окривљене на одбрану, јер у смислу чл.85 ст.1 и ст.2 Закона о прекршајима, пре доношења одлуке окривљеном се мора дати могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.9993/2012/а, од 29.03.2012. год.)

6.

Пуномоћје као доказ да је у поступку учествовао бранилац окривљеног и основ за накнаду трошкова поступка, насталих ангажовањем браниоца.

Из образложења:

Првостепеним решењем прекршајног суда одбијен је, на основу чл.132.ст.3. Закона о прекршајима, захтев за накнаду нужних издатака и награде браниоца у укупном износу од 28.500,00 динара, поднет од стране окривљеног Ш. Д.

Против првостепеног решења окривљени је изјавио благовремену жалбу, наводећи да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је у целости одбио захтев за накнаду трошкова нужних издатака одбране, јер се у овом прекршајном поступку бранио достављањем писане одбрене, коју је откуцао и саставио адвокат М.С. и ставио свој факсимил, па му за састав одбране припада награда по адвокатској тарифи. Исти случај је и са допуном већ поднете жалбе, коју је саставио исти адвокат и такође ставио свој факсимил. Сматра да није нужно да бранилац достави пуномоћје, када лично окривљени потпише жалбу, коју је саставио и откуцао адвокат. Предлаже преиначење и досуђивање трошкова одбране.

По оцени Вишег прекршајног суда жалбени наводи нису од утицаја, јер је првостепени суд правилно образложио због чега није при-

хватио захтев Ш.Д., наводећи да у списима предмета не постоји пуномоћје браниоца, односно није достављено приликом достављања писане одбране, нити допуне одбране, као ни приликом изјављивања жалбе, те нема доказа да је у прекршајном поступку вођеном против њега учествовао бранилац. Сходно наведеном, није било основа за уважавање захтева окривљеног Ш.Д. за накнаду нужних издатака и награде браниоца, те је правилна одлука првостепеног суда да одбије наведени захтев. (пресуда вишег прекршајног суда Прж.бр. 15816/11, од 25.05.2012. год.)

7.

Примена чл. 40. Закона о прекршајима, као основа за ублажавање казне.

Образложење:

Ожалбеном пресудом оглашен је кривим окривљени Л. Ј., држављанин Народне Републике Кине са боравиштем у Лесковцу, због прекршаја из чл.43 ст. 3 у вези ст.1 тач.6 Закона о фискалним касама, осуђен је на новчану казну у износу од 35.000,00 (тридесетпетхиљада) динара и обавезан је да плати трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од 500,00 (петстотина) динара.

На ову пресуду благовремену жалбу је изјавио подносилац захтева. У жалби наводи да је првостепени суд у поновном поступку донео идентичну пресуду, са идентичним образложењем, па је подносиоцу и даље нејасно на основу којих је околности ублажена новчана казна. Оваквим одмеравањем казне се не постиже сврха кажњавања. Предлаже да се побијана пресуда преиначи и окривљеном изрекне прописана казна или да се предмет врати на поновни поступак.

Жалба је основана.

У поновном поступку судија је поступио делимично по налогу из наведене пресуде другостепеног суда, навео је доказе које је ценио приликом одлучивања о кривици окривљеног за прекршај, али не наводи разлоге за одлуку о казни и правни основ за одлуку о казни. Осим што наводи да је имао у виду одредбе чл.39 Закона о прекршајима, који и није основ за ублажавање казне већ за одмеравање казне у границама које су за тај прекршај прописане, како је и самим чл.39 наведено у ст.1

и да је ценио тежину прекршаја, последице, време, место и начин извршења прекршаја, социјалне и економске услове у којима окривљени живи и одговорност окривљеног за учињени прекршај, као олакшавајуће околности, не наводи разлоге за ублажавање казне, а наведени разлози су нејасни и не наводи правни основ за ублажавање казне. Из доказа у списима произилази да нису утврђени социјално-економски услови у којима окривљени живи, а такође нису утврђене ни последице прекршаја, да би судија ове чињенице могао да цени као олакшавајуће околности приликом одмеравања казне. За време и место извршења прекршаја судија не даје разлоге зашто ове околности сматра олакшавајућим за одмеравање казне исто као и какав је то начин извршења прекршаја у конкретном случају који је олакшавајућа околност за одмеравање казне. Одговорност окривљеног није околност од значаја за одлуку о казни.

Из свега наведеног, пресуда која се побија жалбом не садржи разлоге за одлуку о казни и правни основ за ублажавање казне, што чини пресуду неразумљивом и представља битну повреду одредаба прекршајног поступка из чл.234 ст.1 тач.15 Закона о прекршајима.

У поновном поступку првостепени судија ће ценити већ изведене доказе и утврђене чињенице од значаја за одлуку о казни. С обзиром да судија приликом одмеравања казне и у поновном поступку посебно цени социјално-економске услове у којима окривљени живи и последице прекршаја, саслушаће окривљеног како би утврдио у каквим условима живи, да би ову околност могао да цени приликом одмеравања казне и саслушаће представника подносиоца захтева да би утврдио какве су последице прекршаја наступиле и извести друге доказе за које се укаже потреба у току поступка и донети нову пресуду, у којој ће навести јасне разлоге за све околности које је ценио приликом одмеравања казне, у складу са наведеним примедбама и правни основ за одлуку о казни.

(Пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр.12774/2012, од 16.05.2012. год.)

8.

Недостатак изјашњења првостепеног суда о степену кривице, односно облика виности, као и недостатак индивидуализације олакшавајућих и отежавајућих околности код одмеравања врсте и мере прекршајне санкције као разлог за укидање осуђујуће пресуде.

Из образложења:

Побијаном пресудом окривљени оглашени су кривим због прекршаја из чл. 60.ст.1. и 2.тач.13. у вези чл.37.ст.1.тач.4. и чл.51. Закона о порезу на додату вредност, и осуђени су на плаћање новчане казне у износу од 100.000,00 динара, за правно лице, и новчана казна у износу од 10.000,00 динара, окривљеном одговорном лицу у правном лицу, а обавезани су и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од по 1.000,00 динара.

Жалбом браниоца – адвоката М. П. се првостепена пресуда укида због свих законских разлога са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се окривљени ослободе одговорности или им се изрекне опомена, истичући да није утврђен облик виности окривљеног одговорног лица, те нису дати разлози о свим одлучним чињеницама, односно није наведено којим доказима је поклоњена вера и зашто, чиме је дошло до погрешне примене материјалног права. Код одмеравања врсте и висине казне суд је пропустио да цени олакшавајуће околности, да је окр. К. Д. породичан човек, отац малолетног детета, лоших примања и слабог имовног стања итд. што указује о личности окривљеног, а што се може рећи и за само правно лице, па како нема отежавајућих околности, а постоје доста олакшавајућих произилази да се изреченим казнама не остварује сврха кажњавања.

Ценећи наводе у жалби, побијаној пресуди и разматрајући остале списе предмета, Виши прекршајни суд налази да је жалба основана, јер се првостепена пресуда заснива на битној повреди одредбе прекршајног поступка из чл.234.ст.2. ЗОП-а, тако да за сада оспорена пресуда има недостатака због којих се не може са сигурношћу испитати.

Наиме, основано се наводима у жалби браниоца окривљених указује да је првостепени суд морао детаљније да да разлоге о одлучним

чињеницама од којих зависи законитост и правилност побијане пресуде.

Наведена повреда одредбе прекршајног поступка огледа се у томе што у првостепеној пресуди нема изјашњења првостепеног суда о степену кривице којим је учињен предметни прекршај, односно облик виности није наведен нити у изреци првостепене пресуде, нити у образложењу исте.

Ова правно релевантна чињеница била је неопходна да се утврди због доследне примене императивних одредби чл.2. и чл.17. ЗОП-а, јер без постојања субјективног елемента сваког бића прекршаја, па и предметног, а у смислу одредби чл.18. и 19. ЗОП-а, нема ни самог прекршаја

Осим тога, жалбом се правилно указује и на недостатак индивидуализације олакшавајућих и отежавајућих околности код одмеравања врсте и мере прекршајне санкције, односно новчане казне, утолико пре што у побијаној пресуди није ни наведен правни основ за одмеравање новчане казне и примењених, адекватних околности од којих зависи врста и висина казне сходно правилима одредби чл.39. ЗОП-а.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити битну повреду одредбе прекршајног поступка тако што ће дати валидне разлоге о одлучним чињеницама везаним за утврђивање степена кривице којим је прекршај учињен, конкретизовати потребне отежавајуће о олакшавајуће околности са позивом на одговарајуће одредбе ЗОП-а, те у том смислу провести и одређене доказне радње за којим се укаже потреба, те након тога донети одговарајућу одлуку.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 29314/11, од 06.12.2011. године)

9.

Изрека пресуде је неразумљива уколико се из исте не може извести поуздан закључак о начину извршења, односно о конкретној радњи извршења прекршаја, која се ставља на терет окривљеном.

Из образложења:

Побијаном пресудом окривљени С. И. оглашен је кривим због прекршаја из чл.43.ст.3.тач.6. у вези ст.1.а у вези чл.18.ст.1. Закона о фискалним касама и осуђен је на плаћање новчане казне у износу од 50.000,00 динара, а обавезан је и на плаћање трошкова прекршајног поступка у износу од 800,00 динара.

Ценећи наводе у жалби, побијаној пресуди и разматрајући остале списе предмета, Виши прекршајни суд налази да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредбе прекршајног поступка из чл.234.ст.1.тач.15. ЗОП-а, а у вези чега другостепени суд пази и по службеној дужности, сходно овлашћењу из одредби чл.241.ст.1.тач.1. ЗОП-а, тако да оспорена пресуда за сада има недостатака због којих се не може са сигурношћу испитати.

Наиме, поводом изјављене жалбе окривљеног С. И., овај суд је по службеној дужности утврдио да је изрека првостепене пресуде нејасна, као и само образложење оспорене пресуде из разлога што се из садржине првостепене пресуде не може извести поуздан закључак о начину извршења, односно о конкретној радњи извршења прекршаја која се ставља на терет окривљеном, те због тога се доводи у питање и сам опстанак побијане пресуде.

Другим речима, првостепени суд није извршио конкретизацију догађаја у погледу времена извршења прекршаја, којим поводом није евидентиран појединачан промет добара преко фискалне касе.

У том смислу, мишљење Вишег прекршајног суда је да је индивидуализација догађаја неопходна и због доследног дејства материјалне правоснажности, јер је у првостепеној пресуди само наведен дан када је дошло до чињења прекршаја, а као што је познато у току тог радног дана приватни предузетник може евидентирати, односно не евидентирати више појединачних промета добара на мало преко предметне фискалне касе, чиме ће се јасно разграничити за који се тачно прекршај окривљени

оглашава кривим и онемогућити повреда института из чл.8. ЗОП-а да се не може за исто дело два пута судити.

У поновном поступку првостепени суд ће позвати овлашћеног представника подносиоца захтева да прецизира захтев за покретање прекршајног поступка у смислу напред наведених примедби око тачног времена извршења прекршаја, износа који је критичном приликом споран и осталих околности од којих зависи што тачније одређивање самог прекршаја, те тако прецизирани захтев доставити окривљеном на изјашњење, по потреби провести и одређене доказне радње, те након тога донети одговарајућу одлуку.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 29065/11, од 06.12.2011. год.)

10.

Примена чл. 6.ст.2. Закона о прекршајима.

Из образложења:

Пресудом првостепеног прекршајног суда окривљени П. М. ослобођен је кривице, због прекршаја из чл.331.ст.1.тач.13. у вези чл.77. ст.2. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, због тога што дело за које се терети по пропису није прекршај, сходно чл.218.ст.1.тач.1. Закона о прекршајима.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио подносилац захтева за покретање прекршајног поступка, наводећи да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање у погледу одговорности окривљеног, јер је окривљени потврдио да је управљао возилом улицом која је добро осветљена и да на возилу није имао укључена светла за осветљавање пута, ни дуга ни кратка ни позициона светла. Предлаже да Виши прекршајни суд преиначи првостепену пресуду и окривљеног казни прописаном новчаном казном.

По оцени овог суда, жалбени наводи подносиоца захтева не доводе у сумњу утврђено чињенично стање у спроведеном поступку а жалилац не предлаже нове доказе који нису били познати првостепеном суду а који би могли довести до другачије одлуке. Првостепени суд је правилно окривљеног ослободио кривице за прекршај за који се захтевом за

покретање поступка терети јер ово дело није прекршај. Наиме, Одредбом чл.77.ст.2 Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописано је да ноћу на моторном возилу за време вожње у саобраћају на путу морају да буду укључена дуга светла, а одредбом чл.331.ст.1.тач.13 истог Закона да ће се казнити возач који не користи ни дуга ни кратка светла а користи само позициона светла. У конкретном случају, против окривљеног је покренут поступак због сумње да је управљао путничким возилом и том приликом није користио ни оборена ни дуга светла за време вожње ноћу, те овако формулисана радња не представља радњу прекршаја прописану наведеним одредбама закона. Иако је након учињеног прекршаја Законом о изменама и допунама ЗОБС-а измењен чл.331.ст.1.тач.13 ЗОБС-а, судија је правилно применио пропис који је важио у време извршења прекршаја јер је исти блажи за учиниоца, по коме радња из захтева за покретање поступка по пропису није прекршај, сходно чл.6.ст.2. Закона о прекршајима.

(пресуда Вишег прекршајног суда Прж.бр. 11067/12, од 25.05.2012. год.)

Битна повреда из члана 234. став 2. Закона о прекршајима

Окривљеном је повређено право на одбрану када је суд извео процесну радњу суочења окривљеног са сведоком, а без присуства браниоца.

Из образложења:

Суочењем окривљеног са сведоком, а без присуства ангажованог браниоца који је изостанак оправдао и без сагласности окривљеног да буде суочен без присуства свог браниоца, повређено је право окривљеног на одбрану. Наиме, иако се окривљени изјаснио о захтеву за покретање прекршајног поступка, одбрану чине све процесне активности усмерене на супротстављање оптужби. Значи, онемогућавање браниоца да пружи одбрану окривљеном приликом извођења процесне радње суочења окривљеног са сведоком, на начин како је то учињено пред првостепеним

судом, могло је утицати на законито и правилно доношење одлуке, те је на тај начин окривљеном повређено право на одбрану и учињена битна повреда из члана 234. став 2. Закона о прекршајима.

Пресуда Вишег прекршајног суда, Посл.бр. Прж. 12136/12

Аутор сентенце
судија Вулетић Весна

ПРОТИВРЕЧНОСТ ИЗРЕКЕ

Код прекршаја у стицају, изрека првостепене пресуде, у погледу одлуке о казни, је противречна сама себи јер је противно правилима из члана 42. Закона о прекршајима окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 15 дана и јединствену новчану казну у износу од 30.000,00 динара иако му казна затвора претходно није утврђена.

Из образложења:

Одредбама члана 42. став 1. Закона о прекршајима је прописано да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више прекршаја за који му се истовремено суди, претходно ће се утврдити казна за сваки од тих прекршаја па ће се за све те прекршаје изрећи јединствена казна, док су у ставу 2. тог члана прописана правила за изрицање јединствене казне па тако у смислу тачке 1., ако је за све прекршаје у стицају утврђена казна затвора изрећи ће се јединствена казна затвора која не може бити већа од 90 дана, у смислу тачке 2. ако је за све прекршаје у стицају утврђена новчана казна изрећи ће се јединствена новчана казна која представља збир претходно утврђених новчаних казни с тим што јединствена новчана казна не може бити већа од двоструког износа највеће новчане казне предвиђене овим законом а у смислу тачке 4., ако је за прекршаје у стицају утврђена казна затвора а за друге прекршаје новчана казна, изрећи ће се једна казна затвора и једна новчана казна по тачкама 1. и 2. овог става.

Првостепеном пресудом окривљени је проглашен кривим за три прекршаја а прекршајни суд је окривљеном за прекршаје описане у тачкама 1. и 2. изреке утврдио новчане казне, док за прекршај из тачке 3. изреке првостепене пресуде прекршајни суд није уопште утврдио никакву казну а потом је позивајући се на одредбе члана 42. став 2. тачка 4. Закона о прекршајима окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 15 дана и јединствену новчану казну у износу од 30.000,00 динара, дакле изрека у делу где су утврђене казне противречна је у осуђујућем делу изреке па је на тај начин прекршајни суд учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15. Закона о прекршајима.

Пресуда Вишег прекршајног суда, Прж. бр. 9421/12 од 27.03.2012.године.

Аутор сентенце
судија Милорад Вукајловић